

ΥΠΗΡΞΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ?? ΝΑΙ ΕΙΝΑΙ Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠΑΤΗ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ!!!

ΜΕΡΟΣ..Ε!

Η Σινδώνη του Τορίνο ή Ιερά Σινδώνη είναι ένα κομμάτι ύφασμα πάνω στο οποίο είναι αποτυπωμένη η εικόνα ενός γενειοφόρου άνδρα, και η τοποθέτηση του πάνω στο ύφασμα πιστεύεται ότι ταιριάζει σε σώμα που έχει σταυρωθεί και τραυματιστεί. Η Σινδώνη φέρει την εικόνα του γενειοφόρου άνδρα, εμπρός και πίσω, ηλικίας περίπου 33 ετών, με ύψος περίπου 1,80 μ. και βάρος 77 κιλά. Σε όλο το μήκος του υφάσματος υπάρχουν κηλίδες αίματος που αποδίδονται σε θάνατο από σταύρωση. Είναι εμφανείς τρύπες από καψίματα και μερικές σταγόνες νερού από την πυρκαγιά του 1532. Ο άνθρωπος της Σινδώνης φέρει στους καρπούς των χεριών και στα πόδια σημάδια από αίμα που σημαίνει ότι σταυρώθηκε και επίσης στην πλάτη σημάδια από μαστίγωση. Στο πρόσωπο, υπάρχουν διογκώσεις που είναι αιματώματα, τα οποία είναι ιδιαίτερα ορατά στο δεξί μάγουλο. Σε όλο το σώμα υπάρχουν σημάδια από μώλωπες και πληγές. Στο μέτωπο, στον αυχένα και στα μαλλιά που είναι μακριά, υπάρχει αίμα, ενώ πληγές καλύπτουν την περιφέρεια του κεφαλιού, που μάλλον έχουν προκληθεί από στεφάνι φτιαγμένο από μυτερά αγκάθια. Στο στήθος και στην πλάτη φαίνονται γδαρσίματα, που πιθανώς έγιναν από μαστίγιο, όργανο βασανισμού των ρωμαϊκών χρόνων. Στη δεξιά ωμοπλάτη, υπάρχουν τετραγωνικές εκχυμώσεις που αποδίδονται σε βαρύ αντικείμενο, που μπορεί να ήταν ο οριζόντιος δοκός του σταυρού που ο καταδικασμένος κουβαλούσε μέχρι τον τόπο της εκτέλεσης. Στη δεξιά θωρακική περιοχή βρέθηκαν σημάδια αίματος, που έχουν τα χαρακτηριστικά εκείνα πρωτικού αίματος.

Πριν το Μεσαίωνα η ιστορία της Σινδώνης του Τορίνο είναι σκοτεινή και καλύπτεται από μυστήριο. Ιστορικές αναφορές στη Σινδώνη του Τορίνο χρονολογούνται από το 1354. Νωρίτερα, υπάρχουν υπόνοιες πως ανήκε στο Τάγμα των Ναϊτών Ιπποτών, για τους οποίους υποστηρίζεται πως την είχαν στην κατοχή τους για 200 χρόνια περίπου. Οι τελευταίοι Ναΐτες που εικάζεται ότι κατείχαν τη σινδώνη ήταν ο Ζακ Ντε Μολέ και ο Ζοφρέ Ντε Σαρνέ, οι οποίοι κήκκαν στην πυρά το 1314, μετά την διάλυση του Τάγματος. Ως πρώτος κάτοχός της αναγνωρίζεται με ασφάλεια ο Γάλλος ιππότης Ζοφρέ Ντε Σαρνέ, ο οποίος δίσταζε να δημοσιοποιήσει το γεγονός της ύπαρξής της, πιθανώς λόγω των μυστηριωδών συνθηκών με τις οποίες είχε έρθει στα χέρια του, μάλλον λόγω συγγένειας με τον Ναΐτη Ντε Σαρνέ. Ο ίδιος είχε χτίσει μία φτωχική εκκλησία στο Λιρέ της Γαλλίας, και ενώ η οικογένειά του ήταν σε οικονομικό αδιέξοδο, αποφάσισε να εκθέσει εκεί τη Σινδώνη. Ο επίσκοπος της περιοχής Ερρίκος του Πουατιέ, αντέδρασε για την αυθεντικότητα της και υπέβαλλε μνημόνιο, το οποίο ανέφερε πως μετά από εξετάσεις που έκανε στη Σινδώνη, την βρήκε πλαστή, αναφέροντας επίσης πως είχε ανακαλύψει και τον καλλιτέχνη που τη φιλοτέχνησε. Η Σινδώνη αμέσως αποσύρθηκε, για να εκτεθεί εκ νέου το 1389. Ο γιος του Ντε Σαρνέ, αγνοώντας τον τοπικό επίσκοπο, πήρε άδεια από τον Πάπα, παραδεχόμενος εξ αρχής πως δεν ήταν γνήσια, αλλά αντίγραφο. Ο επίσκοπος της περιοχής Πιέρ Ντ' Αρσί, σε μνημόνιο προς τον Πάπα Κλημέντιο Ζ', χαρακτήριζε τη Σινδώνη ως απάτη, αναφερόμενος στις προγενέστερες έρευνες του Ερρίκου του Πουατιέ.

Το 1452, το ύφασμα πωλήθηκε στον Δούκα του Σαβού, ο οποίος ανέγειρε ειδικό παρεκκλήσι και τοποθέτησε τη Σινδώνη στο Σαμπερύ της Γαλλίας το 1464. Το 1532, προκλήθηκε πυρκαγιά στο παρεκκλήσι, που προκάλεσε φθορές στη Σινδώνη, με αποτέλεσμα η οικογένεια του Σαβού να τη μεταφέρει στο Τορίνο της Ιταλίας, όπου βρίσκεται μέχρι σήμερα. Η μοναδική φορά που μεταφέρθηκε από το Τορίνο ήταν τα χρόνια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, όταν τοποθετήθηκε στο μοναστήρι του Μοντεβεγκίνε, στο Αβελίνο της νότιας Ιταλίας, για να παραμείνει αργότερα οριστικά στο Τορίνο.

Η Ιερά Σινδώνη του Τορίνο έχει αποτελέσει πηγή διαμάχης μεταξύ της θρησκευτικής και της επιστημονικής κοινότητας για αιώνες, καθώς υποστηρίζεται ότι πρόκειται για το σάβανο στο οποίο εναποτέθηκε το σώμα του Ιησού Χριστού, μετά την αποκαθίσωσή του από τον Σταυρό, ενώ σύμφωνα με επιστημονικές μελέτες αποτελεί ανθρώπινο δημιούργημα. Η Σινδώνη είναι ένα λινό ύφασμα κιτρινωπού χρώματος, διαστάσεων 4,30 μέτρων μάρκος και 1,10 μέτρων φάρδος, που φυλάσσεται από το 1578 στον καθεδρικό ναό του Τορίνο. Η ύφανση του είναι από ψαροκόκκαλο από ίνες λιναριού, υλικά που χρησιμοποιούνταν την εποχή του Ιησού Χριστού.

Για την αυθεντικότητα και την προέλευσή της έχουν διατυπωθεί πολλές απόψεις. Επιστημονικές αναλύσεις και χρονολογήσεις του υφάσματος χρονολογούνται από τα τέλη του 19ου αιώνα, όταν παρατηρήθηκε πως οι χρωματικοί τόνοι των εικόνων της Σινδώνης είχαν μάλλον το χαρακτήρα φωτογραφικών αρνητικών. Το 1988, τρεις ανεξάρτητες μελέτες που πραγματοποιήθηκαν σε εργαστήρια του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, της Αριζόνας και του Ινστιτούτου Τεχνολογίας της Ελβετίας αντίστοιχα, κατέληξαν στο συμπέρασμα πως πρόκειται για δημιούργημα που χρονολογείται την περίοδο 1290-1390. Με βάση τα αποτελέσματα των ερευνών, η Ρωμαιοκαθολική εκκλησία αποδέχτηκε τη Σινδώνη ως μη αυθεντική.

Απολλώνιος ο Τυανέας και Ιησούς Χριστός. Η μεγάλη «κλοπή»;

Γνωρίζουμε όλοι μας ότι η ιστορία, ως συνήθως, γράφεται από τον νικητή. Επίσης γνωρίζουμε ότι η παραχάραξη της ιστορίας, με όποια «υλικά» απαιτούνται, αποτέλεσε εργαλείο προσπορισμού των νικητών Χριστιανών. Και ιδιαίτερα από την έναρξη (Α'; Οικουμ. Σύνοδος) της νεότερας «Χριστολογίας».

Μία τέτοια περίπτωση «καραμπινάτης» παραχάραξης είναι και αυτή του μεγάλου Έλληνα σοφού Απολλώνιου Τυανέα.

Γεννήθηκε το έτος 4 π.χ. και πέθανε σε βαθιά γεράματα το 100 μ.χ. περίπου. Υπήρξε ανθρωπιστής μέγας διδάσκαλος και κατά την διάρκεια της ζωής του θαυμάζονταν σε τέτοιο βαθμό, ώστε παντού (Ρωμαϊκή επικράτεια) υπήρχαν εικόνες του, αγάλματα, ναοί αφιερωμένοι στο όνομα του, αλλά και νομίσματα.

Ήταν γιος πάμπλουτου Καππαδόκη με βαθιά Ελληνική παιδεία, και ολοκλήρωσε τις σπουδές του στην Ταρσό της Κιλικίας η οποία φημίζονταν ως μέγιστη εστία της ελληνικής φιλοσοφίας. Χάρισε από νωρίς τα πλούτη του σε «αυτούς που νομίζουν ότι τα έχουν ανάγκη», και ξεκίνησε τον αγώνα του για πνευματικές κατακτήσεις.

Ο Τυανέας υπήρξε ένα ειρηνικός επαναστάτης, ένας αναθεωρητής της θρησκείας, ένας άνθρωπος που, μεταξύ των άλλων, επιτέθηκε στην «τάση» της εποχής να αλλάζουν οι Έλληνες τα παραδοσιακά τους ονόματα με Λατινοεβραϊκά.

Υπήρξε μέγας μύστης, και παρ' όλες τις ικανότητες του και τις βαθιές του γνώσεις, έζησε ως ένα απόλυτο υπόδειγμα ηθικής και απλότητας, με βασικό του σκοπό την αποκατάσταση του Ελληνικού τρόπου σκέψης και ζωής στον τότε Ελλαδικό χώρο.

Την περίοδο που έζησε, δίδαξε αλλά και λατρεύτηκε από άκρη σε άκρη της Ρωμαϊκής επικράτειας, είναι συνάμα και η περίοδο που τοποθετείται ...;..η αρχή του Χριστιανισμού. Είναι η εποχή όπου στις περιοχές που ζουν Εβραίοι κυριαρχεί το μεσσιανιστικό δόγμα (σύμφωνα και με την τοπική τους παράδοση) καθώς και ακούγονται πολλά περί του ερχομού του Μεσσία.

Έζησε ζωή ενάρετη, λιτή, αποποιούμενος τα υλικά αγαθά και καταδικάζοντας αυστηρά τις καταχρήσεις και την αμαρτία. Γι' αυτό τον αποκάλεσαν «θείον άνδρα».

Την ζωή του Απολλώνιου συνόδευσαν και αρκετοί θρύλοι και μύθοι (περισσότερες πληροφορίες παρακάτω) περί ...;θαυμάτων που έκανε (όπως η ανάσταση μιας νεκρής κοπέλας), που φυσικά σήμερα κανένας ορθολογιστής δεν δύναται ν'; αποδεχθεί.

Όταν πολύ αργότερα, περί τα τέλη του τρίτου αιώνα, η διαμάχη ανάμεσα στους εθνικούς και τους χριστιανούς είχε φουντώσει για τα καλά, πολλοί πολέμιοι της «φρέσκιας» θρησκείας αντιπαρέβαλλαν τον Απολλώνιο και την ιδιαίτερα διαδεδομένη διδασκαλία του στην χριστιανική διδαχή!

Με λίγα λόγια: Ο Απολλώνιος Τυανέας ήτανε κάτι σαν τον Χριστό για τους Εθνικούς. Σε όλα του τα θαύματα υπάρχουνε «ομοιότητες» με τα θαύματα που έκανε ο Χριστός.

Έτσι το 325 μ.χ. ο ηλιολάτρης (αλλά και θαυμαστής του Απολλώνιου) Κωνσταντίνος μέσω της Α'; Οικ. Συνόδου αφομοίωσε την διδασκαλία και την μεγάλη φήμη του Τυανέα, και παραχαράσσοντας την διδασκαλία του μαζί με τον Πυθαγορισμό, με κάποιες δήθεν Θεϊκές διδασκαλίες ενός υπερφυσικού Μεσσία (οι οποίες θα ήτανε όμως πιο συμφέρουσες για την Αυτοκρατορία από τις ριζοσπαστικές απόψεις του Τυανέα) δημιούργησε τον μύθο του «Μεσσία Χριστού»!

Οι δε γραφιάδες εκείνου του ανοσιουργήματος που βαπτίστηκε Α'; Σύνοδος, ονομάστηκαν αργότερα ...;ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ!

Κάπως έτσι αυτοχρίστηκαν όλοι τους, και ο αρχιμάγειρας της υπόθεσης ανακηρύχθηκε ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ ...;

Μέχρι πριν από λίγα χρόνια, σχεδόν όλοι οι αρχαιογνώστες πίστευαν εσφαλμένα ότι ο Απολλώνιος από τα Τύανα της Μ. Ασίας ήταν πλάσμα της φαντασίας του Φλάβιου Φιλόστρατου (3ος αι. μ.Χ.). Αποκορύφωμα της πλάνης αποτελεί το έργο του U. Weisser (στα γερμανικά) «Το Βιβλίο για το μυστικό της δημιουργίας του Ψευδο-Απολλώνιου από τα Τύανα, Βερολίνο - Ν. Υόρκη, 1980.

Και όμως. Από το 1942 έχει ανακοινωθεί σε ινδικό ερευνητικό περιοδικό ότι βρέθηκε χειρόγραφο στα σανσκριτικά, που αποκάλυψε τη δράση και την παρουσία ενός «Απαλούνα» και του συνοδού και συνεργάτη του «Νταμίζε» ανάμεσα στους Ινδούς γιόγκι σε εποχή που ταυτίζεται με τα χρόνια του Χριστού. Φυσικά, πρόκειται για τον Απολλώνιο και τον Δάμιν, για τους οποίους ο Φιλόστρατος μαρτυρεί ότι έφτασαν μέχρι την Ινδία.

Κάτι τέτοιο φαίνεται να το αγνοεί η M.D., που το βιβλίο της πρωτοκυκλοφόρησε το 1984.

Όπως γράφει ο Fauste, ο μεγάλος Μανιχαϊστής του 3ου μ.Χ. αιώνα: Καθένας γνωρίζει ότι τα Ευαγγέλια δεν γράφτηκαν ούτε από τον Ιησού, ούτε από τους αποστόλους του, αλλά πολύ μετά από αυτούς, από κάποια άγνωστα πρόσωπα οι οποίοι κρίνοντας ορθά ότι δύσκολα θα γινόντουσαν πιστευτοί, καθώς διηγούντουσαν πράγματα που δεν είχαν δει οι ίδιοι, κυκλοφόρησαν τις διηγήσεις τους με τα ονόματα των αποστόλων ή των μαθητών.

Αντίθετα, η καταγραφή της ζωής του Απολλώνιου είναι πλήρης. Καταγράφηκε από ένα προσωπικό φίλο και αφοσιωμένο μαθητή του Απολλώνιου, ο οποίος ήταν σταθερός σύντροφός του για πάνω από πενήντα χρόνια και ο οποίος κατέγραφε σε καθημερινή βάση όλα όσα ο Απολλώνιος έκανε ή έλεγε εκείνο τον καιρό.

Αυτή η καταγραφή αντιγράφηκε και πήρε τη μορφή βιβλίου από έναν από τους πιο γνωστούς ιστορικούς εκείνης της εποχής και δημοσιεύτηκε το έτος 210 μ.Χ. - περισσότερα από εκατό χρόνια πριν από την εμφάνιση των Ευαγγελίων. Ο συντάκτης αυτού του βιβλίου ήταν, όπως αναφέρθηκε, ο Φλάβιος Φιλόστρατος (170 - 246 μ.Χ.), ο οποίος αποκαλείται ο Ταλλευράνδος του 2ου αιώνα. Ήταν διάσημος ακαδημαϊκός, συγγραφέας μεγάλου αριθμού φιλοσοφικών και ιστορικών βιβλίων και στενός φίλος του αυτοκράτορα Σεπτίμιου Σεβήρου (146 - 211 μ.Χ.) και της συζύγου του Ιουλίας Δόμνας (158 - 217 μ.Χ.).

Στο αμφισβητήσιμο αυτό βιβλίο, φαίνεται να αναφέρονται και κάποιες υπερβολές και τερατολογίες, όπως: Αναφερόμενος στην γέννηση του Απολλώνιου, ο Φιλόστρατος λέει πως η μητέρα του Απολλώνιου είχε αποκοιμηθεί σε ένα αγρό, όπου οι κύκνοι που ζούσαν εκεί έστησαν χορό γύρω από αυτήν, μετά άρχισαν να κραυγάζουν δυνατά, προκαλώντας την να γεννήσει πρόωρα. [Ph.LAT, 13]

Ο Απολλώνιος καταδικάζει συγκεκριμένα την πρακτική των θερμών λουτρών. (του ιδίου, 47)

Ο Απολλώνιος δηλώνει πως είναι ικανός να ομιλεί όλες τις γλώσσες των ανθρώπων - χωρίς να τις έχει σπουδάσει ποτέ. (του ιδίου, 53)

Επίσης μαθαίνει την γλώσσα των πουλιών. (του ιδίου, 57)

Διατείνεται πως είχε δει τις αλυσίδες του Προμηθέα όταν ταξίδευε στα Καυκάσια όρη. [Mead.ApT, 60]

Ο ίδιος και η παρέα του συναντούν έναν καλικάντζαρο, τον οποίο έδωξαν μακρυνά, φωνάζοντάς τον με διάφορα ονόματα. [Ph.LAT., 125]

Ο Απολλώνιος δηλώνει πως οι αιχμαλωτισμένοι ελέφαντες κλαίνε και θρηνούν την νύχτα όταν οι άνθρωποι δεν τους παρατηρούν, όμως όταν πλησιάζουν άνθρωποι, σταματούν το κλάμα διότι νοιώθουν ντροπή. (του ιδίου, 145 - πρόκειται για απόσπασμα ενός μακροσκελέστατου τμήματος αφιερωμένου στους ελέφαντες, δανεισμένο από το έργο του Juba, το «History of Libya» (Ιστορία της Λιβύης) - Mead.ApT, 60n)

Μια μικρή παράγραφος του Φιλόστρατου περιγράφει τους διαφορετικούς τύπους δράκων (του ιδίου, 245-7)

Ο Απολλώνιος αντιμετωπίζει ένα Σάτυρο και τον αποκοιμίζει, προσφέροντάς του κρασί. (του ιδίου, εδ. 2, 107-9)

Κατά την διάρκεια της δίκης του, ο Απολλώνιος καταφέρνει να εξαφανίσει την γραφή από τις πλάκες ενός των κατηγορών του. [Mead.ApT, 188]

Δεν υπήρξε Αγγλική μετάφραση μέχρι το έτος 1209. Εκείνη τη χρονιά, ο αιδεσιμότατος Έντουαρντ Μπέρβικ, προκαθήμενος του Λίσιπ στην Ιρλανδία, δημοσίευσε τη δική του μετάφραση, ζητώντας εκ βαθέων συγχώρεση από το Χριστιανικό κόσμο για τις ομοιότητες (οι οποίες ήταν ολοφάνερές σε όλους) ανάμεσα στις ζωές του Ιησού και του Απολλώνιου ...;

Τα «θαύματα» που έκανε ο Απολλώνιος, προκάλεσαν μεγάλη περισυλλογή στη νεοσύστατη Χριστιανική Εκκλησία. Ο μάρτυρας Ιουστίνος, ο μεγάλος Πατέρας της εκκλησίας του 2ου αιώνα, ρώτησε σχετικά: Πώς γίνεται και τα φυλαχτά του Απολλώνιου έχουν ισχύ πάνω σε συγκεκριμένα μέρη της δημιουργίας, επειδή αποτρέπουν, όπως βλέπουμε, τη μανία των κυμάτων, τη σφοδρότητα των ανέμων και τις επιθέσεις των αγρίων ζώων; Και ενώ τα θαύματα του Κυρίου μας συντηρούνται μόνο από την Παράδοση αυτά του Απολλώνιου είναι πολυαριθμότερα και αποδεικνύονται πραγματικά σε γεγονότα του παρόντος, έτσι ώστε να παρασύρουν όλους αυτούς που τα βλέπουν ;

Ο Ράλστον Σκίννερ (1830-1893) συγγραφέας του έργου «Η Πηγή των Μέτρων», πιστεύει ότι αυτή η ομοιότητα βοηθά να εξηγήσουμε γιατί η ζωή του Απολλώνιου Τυανέα από τον Φιλόστρατο, κρατήθηκε τόσο προσεκτικά μακριά από μετάφραση και από το να γίνει ευρέως γνωστή. Λέει ότι αυτοί που έχουν μελετήσει αυτό το έργο στο πρωτότυπο, αναγκάζονται να συμπεράνουν ότι η ζωή του Απολλώνιου πάρθηκε από την Καινή Διαθήκη ή η Καινή Διαθήκη από το έργο του Φιλόστρατου. Καθώς η Καινή Διαθήκη δεν εμφανίστηκε παρά εκατό χρόνια μετά τη δημοσίευση του βιβλίου του Φιλόστρατου, αφήνουμε τον αναγνώστη να βγάλει τα δικά του συμπεράσματα.

Ο χριστιανισμός ως θρησκεία

Στα Ευαγγέλια δεν αναφέρεται πουθενά ο όρος θρησκεία, ούτε φαίνεται από το περιεχόμενο της διδασκαλίας του Ιησού να υπήρχε ως στόχος η ίδρυση μιας νέας θρησκείας! Αντίθετα, οι ευαγγελικές περιγραφές (Ματθαίος, 5, 17-1 δείχνουν μια συμπεριφορά και ομιλία πιστού Ιουδαίου:

Μην νομίσετε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον και τους προφήτας, ούκ ήλθον καταλύσαι αλλά πληρώσαι.

(πληρώ = εκπληρώ, συμπληρώνω).

Η εκτροπή των εξελίξεων προς μια νέα θρησκεία, αφενός με σύμπτυξη στοιχείων (συγκρητισμός) από την εβραϊκή, από το ελληνικό δωδεκάθεο και από διάφορες εθνικές θρησκείες στο χώρο της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και της εκείθεν Ανατολής (Μίθρας, Άττις, Όσιρις κλπ), αφετέρου με καθιέρωση απλοϊκών διαδικασιών για εύκολη μετάνοια ύστερα από κάθε μορφής αμαρτίες (μέχρι και δολοφονίες), έγκαιρη επίγεια συγχώρεση (των πιστών) και ελπίδες για κατάκτηση της «μετά θάνατον ζωής», φαίνεται ότι έγινε από τον Απόστολο Παύλο, διάφορους οπαδούς και από μαθητές τού Ιησού - σε αντιπαράθεση με τον Απόστολο Πέτρο - οι οποίοι με τη δράση και το κήρυγμά τους ανύψωσαν τον ευαγγελικό Ιησού στη θέση τού ιδρυτή και ηγέτη. Η διδασκαλία του Ιησού και των μαθητών του που κωδικοποιήθηκε στην «Καινή Διαθήκη», αναγνωρίστηκε ως επίσημη κρατική θρησκεία στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία από τον Κωνσταντίνο και επεβλήθη ως μοναδική από τον Θεοδοόσιο.

Ο χριστιανισμός αποτελεί το τέκνο της σύγκρουσης μεταξύ του ανατολικού μεταφυσικού μυστικισμού και του ελληνικού ορθολογικού ανθρωποκεντρισμού. ο μεταφυσικός μυστικισμός, έκδηλος στο μονοθεϊστικό χαρακτήρα της χριστιανικής θρησκείας, επικράτησε σ' αυτή τη σύγκρουση, με τη δυναμική υποστήριξη των Ρωμαίων στρατηγών, και με την καταπίεση, αποσιώπηση και, σε μερικές περιπτώσεις, διαστρέβλωση της φιλοσοφίας του ελληνορωμαϊκού πολιτισμού. Αποτέλεσμα ήταν να χρειασθεί να φθάσει η ανθρωπότητα στον Καρτέσιο για να ανακαλύψει εκ νέου τον ορθολογισμό, ο οποίος φαινόταν να έχει εκλείψει με την παρακμή της ελληνικής αρχαιότητας ...;